

Spotykamy się w takim czasie... , gdy wielu mówi ...

Tak bardzo chciałbym, aby wszystko było normalnie ...

I wcale nie chodzi tylko o sytuację pandemii ... i po ...

Bo jest w nas ciągłe pragnienie,

- aby wszystko było poukładane, uczciwe, przewidywalne,
  - żeby była przejrzystość życia i zasad moralnych.
- Marzymy o uczciwości, stabilizacji, o życiu bez nędzy, chorób i nieszczęść.

Inni ujmują ten problem śpiewając:

Jeszcze będzie przepięknie, jeszcze będzie normalnie, ...

Marząc o jakiejś normalności – uznanej często jedynie przez nas – równocześnie zapominamy, że jesteśmy w drodze, w podróży ...

... bo nie mamy tutaj stałego czasu i miejsca

**A przecież trudno mówić o stabilizacji,
gdymy nie wiemy co spotkamy za zakrętem ...**

Są jednak jakieś kotwice które pomagają nam w normalnym funkcjonowaniu – możemy tu wskazać choćby:

- Szacunek do życia – wierność;
- Miłość, honor, uczciwość, pracowitość, rozwój

Jeżeli jesteśmy w drodze i dążymy do celu to usłyszymy dzisiaj

w liście Jakuba Apostoła: **Czy Bóg nie wybrał na bogatych w wierze,
na dziedziców Królestwa tych którzy go Miłują?**

W kościele jest wiele takich znaków, czy też możliwości, które pomagają zobaczyć pewną prawdę, przygotować, ostrzec. Począwszy od krzyża i kapliczek na rozstajach dróg ...

Macie u siebie krzyże i kapliczki? ... zadbane?

W historii krzyże **stawiano** by uczcić jakieś ważne wydarzenie, czy potwierdzić swoje religijne zaangażowanie. Budowano je w podziękę za uratowanie życia, czy otrzymanie łaski.

Były też znakami granicznymi, czy drogowskazami.

Karawaki chroniły przed epidemiami.

Takim znakiem **który jest obecny w naszym życiu – od zawsze – a w kościele powszechnym – już ponad 10 wieków – jest dzwon.**

Tak bardzo przyzwyczailiśmy się do niego, że nawet nie zwracamy uwagi na te dźwięki ... A przecież dźwięk dzwonu staje się wyjątkową okazją do refleksji i zadumy, pobudza sumienie i przyczynia się do dojrzewania zachęty do dobra i przemiany.

Dzwon szczególnie w moim dzieciństwie był konkretnym wołaniem.

W różnych czasach w zależności od celu dzwonienia, używano dzwonów, zwykle do zasygnalizowania wiernym pory udania się do kościoła **aby mogli uczestniczyć w mszy, ślubie, pogrzebie, oraz innych nabożeństwach, uroczystościach i posługach religijnych** a także w niektórych modlitwach np. Anioł Pański..

**Dzwon wskazywał właściwy duchowy kierunek,
pozwalał ustalić moją „odległość” do Boga.**

Zawsze wołał: Bóg na Ciebie czeka! Po to był ... Po to jest ... !

Jednym z takich ważnych znaków we Wspólnocie Parafialnej są **Misje Święte** – czyli szczególny czas łaski dany nam od Boga, dla odnowy duchowej i umocnienia wiary.

*** czas zastanowienia się, jaką drogą idziemy
w naszym życiu, na czym i na kim je opieramy.**

To często, po głębszej refleksji w świetle Bożego Słowa, **czas naszego powrotu do Boga.** **W dniach od 17 do 24 września za 2 tygodnie !** w naszej parafii odbędą się Misje Święte – czyli czas na przemianę Wspólnoty Kościoła i jej członków.

W te dni Pan Jezus będzie przechodził przez naszą parafię z bogactwem Swego Żywego Słowa, z Miłością i Miłosierdziem.

Jaki jest sens i cel Misji Świętych dla każdego z nas?

Pierwszy cel misji to moje nawrócenie.

Nawrócenie do Boga i odnowa życia z Bogiem.

Mamy dobrowolnie się nawrócić i przyjąć osobiście Jezusa Chrystusa jako naszego Pana i Zbawiciela. **Ważne jest, byśmy dokonali tego we Wspólnocie Kościoła, którą Chrystus ustanowił, dla wzrostu wiary, w której doświadczamy wzajemnego braterstwa. Wspólnota daje nam moc w tej drodze przemiany.** Dlatego może warto pomyśleć już dzisiaj o tym,

- **jak poukładać mój czas, by go nie zabrakło podczas misyjnych dni na spotkanie z Bogiem?**

Co zrobić, by gorliwie skorzystać z tego czasu łaski?

Człowiekowi bowiem ciągle potrzebna jest odnowa duchowa i ciągle na nowo musi się nawracać, aby nie stał się ewangeliczną owcą, zbłąkaną na manowcach i bezdrożach, zaplątaną w cierniach grzechu i zła.

Drugi cel misji to rozpalanie na nowo życia duchowego i sakramentalnego.

Znakiem miłości Boga są sakramenty, które ustanowił Chrystus, aby przez nie przychodzić do człowieka i pomagać mu zarówno w problemach i trudach dnia codziennego, jak również w drodze do zbawienia.

Sakramenty stanowią szczególną formę kontaktu z Bogiem. W każdym z nich mamy pewność Jego obecności i działania. To one są najważniejszymi, głównymi środkami uświęcenia.

Misje więc są czasem odnowienia naszej modlitwy, niedzielnej Eucharystii, częstej Komunii świętej, regularnej spowiedzi i Adoracji Najświętszego Sakramentu.

Trzeci cel misji to uporządkowanie sfery religijno-moralnej.

Święty Augustyn powiedział: **Jeśli Bóg jest na pierwszym miejscu w twoim życiu, to wszystko jest na właściwym miejscu. Ale jeśli Bóg nie jest na pierwszym miejscu w naszym systemie wartości, to w naszym życiu jest chaos.**

Pociągają nas dobra tego świata, ułuda bogactwa, wywyższanie się ponad innych, zamykanie się na bliźnich. Często w grzechu, jak w ciemnościach, szukamy sensu życia, rozwiązania różnych trudnych spraw, problemów i nie widzimy dobrego ich rozwiązania...

Chrystus proponuje więc bardzo skuteczne lekarstwo na taki stan życia: oderwanie się od wszystkiego, zanurzenie w Światło Bożego Słowa i przez spowiedź misyjną umieszczenie na nowo Boga w centralnym miejscu mojego życia.

Czwarty cel misji to wynagrodzenie krzywd bliźnim.

Mamy zastanowić się nad tym w jaki sposób wynagrodzić ludziom żyjącym obok mnie i tym, których skrzywdziłem w życiu za popełnione zło i pojednać się z bliźnimi.

Znamy Ewangelię o celniku Zacheuszu. Jezus zatrzymał się u niego w domu, a on wtedy powiedział: **Panie połowę mojego majątku rozdaję ubogim, a jeśli kogoś skrzywdziłem zwracam poczwórnice.** Dokonało się w nim prawdziwe nawrócenie, które zaowocowało wynagrodzeniem, naprawieniem krzywd wyrządzonych swoim bliźnim. Zadośćuczynienie bliźniemu, które jest próbą naprawy zła, grzechów, jest wyrazem naszego nawrócenia.

Ostatni, najważniejszy cel misji to zdobycie świętości.

Wezwanie do nawrócenia jest przypomnieniem człowiekowi jego podstawowego życiowego powołania – powołania do świętości. **Świętymi bądźcie, bo Ja jestem święty.**

Co to znaczy starać się być świętym?

To znaczy zachowywać harmonię pomiędzy wyznawaną wiarą a własnym życiem. Jezus jest Drogą, Prawdą i Życiem, Światłością i Zbawieniem. On potrafi ożywić naszą wiarę i miłość.

Ma moc przemieniać nasze życie, prostować zagmatwane sumienia oraz kierować nas na drogi Bożych przykazań. To przez te Misje św. możemy odnaleźć nowy sens życia i jego trudów. Jezus doda nam sił do wytrwania w dobrem i w przyjaźni z Bogiem, Kościołem i ludźmi.

Dlatego misje są tak ważne, są wielką szansą. Dlatego udział w misjach leży w sferze odpowiedzialności za wiarę, za swe życie wieczne, za urzeczywistnienie królestwa Bożego w Tobie samym. Nie gdzieś na zewnątrz w świecie, nie w bliżej nieokreślonej przyszłości, ale w Tobie. Nasza przyszłość decyduje się teraz.

To co wybieram teraz, zadecyduje o mojej przyszłości.

Dlatego jest to czas zawierzenia na nowo Bogu i Matce Najświętszej siebie samego, małżeństwa, rodziny, bliskich i całej parafii.

Czas, w którym Jezus puka do drzwi naszych serc:

Oto stoję u drzwi i kołaczę. Jeśli kto posłyszysz mój głos i drzwi otworzy,

wejdę do niego i będę z nim wieszerał, a on ze Mną. Ap 3, 20

**Udział w misjach jest wyborem Królestwa Bożego, tu i teraz.
A tym samym jest wyborem dla Ciebie i Twojej rodziny wiecznej
przyszłości w tym Królestwie.**

Zadbaj o to, abyś nie przeoczył przychodzącego Królestwa Bożego.

**Dlatego bardzo gorąco i serdecznie zapraszamy wszystkich
parafian: dzieci, młodzież dorosłych, osoby w podeszłym wieku
do skorzystania z tego wyjątkowego czasu łaski.**

Do dobrego i owocnego przeżywania tego szczególnego czasu
potrzebna jest **nasza obecność i zaangażowanie!**

Podejmijmy więc wysiłek oddalenia od siebie tego,
co może przeszkodzić w spotkaniu z Bogiem.

**Niech udostępnione przez ks. Proboszcza Bilbord z informacjami, a także
foldery z programem Misji będą pomocą w zaplanowaniu tego czasu!**

Bardzo **ważnym znakiem** od początku objawienia się Boga
człowiekowi – jest **Słowo! Słowo Boga!**

I co ciekawe – Bóg w konkretnym czasie i w konkretnym
miejscu mówi właśnie do nas! Do Ciebie i do mnie.

Co mówi nam Bóg dzisiaj? Słyszeliśmy w czytaniach:

Oto wasz Bóg... On sam przychodzi by was zbawić...

Odwagi! Nie bójcie się! Effata! Otwórz się!

Dla mnie ta dzisiejsza Ewangelia jest dziwna!

Łatwiej mi zrozumieć przyniesienie do Jezusa **sparaliżowanego**

– przecież nie mógł iść, to było nie możliwe.

Łatwiej zrozumieć przyprowadzenie **ślepcy**

– sam nie rozpoznał by drogi.

Łatwiej zrozumieć **chromego** człowieka siedząc

ego nas sadzawką, i mówiącego – Panie nie mam człowieka...

A w dzisiejszej ewangelii **przyprowadzili do Jezusa**

głuchoniemego! Mógł chodzić, potrafił rozpoznać Jezusa

– **widział dobrze.** A jednak trzeba go było przyprowadzić.

Jak bardzo przypomina mi to siebie kiedy doskonale wiem,

że Bóg, który mnie ukochał, aż do szaleństwa krzyża –
przychodzi aby mnie zbawić, a ja **poszukuję innej,
jak mi się wydaje bardziej racjonalnej drogi...**

Jak bardzo przypomina mi to wielu ludzi, którzy w swoim życiu
podejmowali świadome decyzje, wybory bycia chrześcijaninem,
decyzje sakramentu małżeństwa, decyzje życia na co dzień
z Bogiem – a dzisiaj trzeba ich wprost **przyprowadzać do Boga.**

**Chociaż widzą, że tylko Bóg może zbawić,
że tylko Bóg może uzdrowić,
że On najlepiej poprowadzi
– bo jest światłością świata, bo jest drogą...**

**Trzeba przyprowadzać, a często jest to niemożliwe,
bo wyrwyją się, uciekają od Boga...**

I wśród nas żyje coraz więcej głuchych, nie tylko tych
głuchych fizycznie, ale **głuchych na miłość, głuchych na dobro,
głuchych na drugiego człowieka! I nikt im nie pomoże!**

Wielu z nas nie potrafi mówić –

... tu nie chodzi o wypowiedanie słów.

Nie potrafimy powiedzieć dobrego słowa,
nie potrafimy powiedzieć dziękuję, przepraszam, proszę ...
Wielu nie potrafi mówić i nikt ich nie uleczy.

**Jakie znaczenie ma dla nas ta historia o uzdrowieniu
głuchoniemego przez Jezusa?**

**Czy to zdarzenie po dwóch tysiącach lat
jest jeszcze dla nas Dobrą Nowiną?**

A zapowiadany przez Izajasza Mesjasz, Zbawiciel przychodzący

- by wyzwolić nas od nieszczęść,
- by wszystko znów było „w porządku”,
- by uzdrowić głuchych, niemych, niewidomych, chromych
– czy my w to prawdziwie wierzymy?

On dzisiaj woła do nas: **Przyszedłem was wyzwolić!**

Pragnę, abyście mnie usłyszeli, niech się otworzą wasze uszy!
Rozmawiajmy ze sobą, niech się rozluźnią więzy waszego języka!

Jezus wie, że człowiek przez grzech się zagubił, odszedł od źródła życia i coraz bardziej zagłębia się w cywilizację śmierci.

Jakże to bolesne, kiedy w środowisku w którym żyjemy,
w środowisku chrześcijan jesteśmy osamotnieni.

A współczesna kultura napędzana pozornie optymistyczną reklamą umacnia w nas przekonanie,

że nie możliwa jest przyjaźń, miłość, dawana w sposób prawdziwie bezinteresowny, za nic...

i że nie ma miejsc, gdzie moglibyśmy okazać swą słabość bez obawy, że zostanie to wykorzystane.

Wydaje nam się, że wszystko musimy kupić...

Boimy się drugiego człowieka

Jakże to bolesne, kiedy już nie w telewizji, już nie gdzieś daleko, ale coraz częściej wśród nas stajemy się świadkami zła – jakie chrześcijanin czyni wobec swojego brata chrześcijanina.

I nie potępiajmy od razu, ale zapytajmy siebie:

Co zrobiłem, żeby tych ludzi przyprowadzić do Jezusa?

Najpierw muszą o to pytać rodzice – bo oni wzięli na siebie obowiązek przyprowadzania do Jezusa

- co zrobiłem, abym sam znał Jezusa Chrystusa;
- co zrobiłem, aby moje dziecko przychodziło do Jezusa, aby systematycznie uczestniczyło w Eucharystii, w sakramencie pokuty, w katechezie ...

Dalej to samo pytanie muszą zadać wychowawcy, nauczyciele, sąsiedzi, koledzy, koleżanki...

Musimy pytać – co robię, aby ten żyjący obok mnie człowiek był przyprowadzony do Jezusa.

I nie mogę mówić – ma zdrowe nogi, wie gdzie jest kościół.

W dzisiejszej ewangelii mogło dokonać się uzdrowienie, mógł dokonać się cud – dlatego że **przyprowadzili** do Jezusa głuchoniemego... , a On przywrócił mu słuch i mowę.

Co zrobiłem, aby młodym ludziom dać możliwość życia i rozwoju w dobrym środowisku...

Co może zrobić młody człowiek, którego rodzice nie stwarzają właściwej atmosfery rozwoju, kiedy w domu wśród oparów alkoholu słyszy przekleństwa, kłótnie – wychodzi z domu, szuka środowisk, które go przygarną i tam powoli organizuje sobie życie – poza domem!

Effata! – Otwórz się!

To są pytania ,

których nie możemy pozostawić bez odpowiedzi.

Bo jeżeli człowiek, nie tylko młody, ale też ten dorosły nie przychodzi do kościoła, ale staje gdzieś za drzwiami, lub w tym czasie idzie z kolegami do miejsc przeczekania – to znaczy, że nie znalazł się w jego życiu człowiek, – który by go do Boga przyprowadził.

Jeżeli ojciec, matka lub dziecko pozostają w domu, gdy inni z rodziny, czy sąsiadów idą do kościoła – to należy zapytać czy nie powinien pojawić się ktoś, kto by ich do Boga przyprowadził.

Nieraz słyszałem usprawiedliwienia: daleko, ciemno, zimno – moje dziecko się boi dlatego nie idzie na majówkę, na różaniec, na pierwszy piątek...

A nie pomyślałeś, że jest to okazja ...

abyś swoje dziecko osobiście przyprowadził do Boga?

Przecież ono ze swoim ojcem, z matką, ze starszym bratem będzie bezpieczne!

A w dalszej perspektywie ono w swoim życiu z Bogiem, którego pozna, pokocha – będzie bezpieczne,

naprawdę bezpieczne...

Tylko musi być ktoś kto go przyprowadzi do Boga...

I jestem pewien, że człowiek który pokocha Boga – nie zabije drugiego człowieka.

Otwórzmy siebie i innych na Boga, aby nie zginąć.

Spotykaj się z Jezusem. Posłuchaj Go. Powiedz Mu o sobie.

Przez otwarcie się na Boga, przez spotkanie z Nim człowiek staje się „w porządku”.

Jezus wybawia nie tylko z choroby.

On jest samym Zbawieniem.

W tym co On czyni i mówi,

objawia się miłość Boga do człowieka.

Całe życie i śmierć Jezusa pokazują i dowodzą,

że Bóg pragnie dobra, życia człowieka.

Otwórz się!

Czy każdy z nas nie powinien przyprowadzać do Boga innych?

Może w twoim otoczeniu, w twojej rodzinie jest ktoś

osamotniony, kto potrzebuje właśnie ciebie –

abyś przyprowadził go do Boga?

Tu nie chodzi żeby te słowa zrozumieć tylko dosłownie!

To prawda ... Ale to i tak nie zdejmuje ze mnie

odpowiedzialności przynoszenia innych do Boga!

Są ludzie do których jesteśmy posłani,

żeby ich do Pana przyprowadzić.

To są ci którzy są nam bliscy, ci którzy są ochrzczeni,

być może ci którzy po chrzcie pogubili się,

albo ci którzy dokonują teraz aktów apostazji.

Są też ludzie którzy tak daleko są od Boga,

do których idzie sam Pan Jezus poruszony swoją miłością do nich

Musisz zapytać Jezusa:

Jak mam przyprowadzić mojego męża,

jak przyprowadzić żonę .. dziecko ... sąsiada ...

Mówisz – to niemożliwe – jego już nic nie przyprowadzi !

W Aggadach Talmudycznych została przedstawiona historia

z I wieku przed naszą erą. Ostatni żydowski prorocy umarli niemal czterysta lat wcześniej. Cuda stały się historią tak odległą, że wydawały się zniekształconym wspomnieniem.

A Boga nigdzie nie było słychać.

Jednak pewien człowiek, ekscentryczny mędrzec mieszkający poza murami Jerozolimy, mimo to odważył się modlić.

Miał na imię Choni. I nawet kiedy ludzie nie słyszeli już głosu Boga, on wciąż wierzył, że Stwórca słyszy ich.

Kiedy pojawiła się potężna susza, gdy przez lata nie padał deszcz, Gdy ludzie zaczęli umierać z głodu Choni trzymając w swojej dłoni niemal dwumetrowy kij pasterski, Choni zaczął się obracać rysując na ziemi potężne koło. I kiedy już stał w samym środku narysowanego przez siebie kręgu – nawiązując do słów proroka Eliasza, który sprowadził z nieba ogień, Choni zaczął wołać: **Panie świata! Twoje dzieci zwróciły się do mnie z prośbą, żebym wyblagał u Ciebie deszcz. Przysięgam, że dopóty nie ruszę się z tego koła, dopóki nie zlitujesz się nad nami.**

Wszystkich, którzy to usłyszeli, przeszył dreszcze.

Nie tylko dlatego, że wypowiedź Choniego była głośna, lecz także z powodu tkwiącej w niej mocy. Nie było w jego głosie ani śladu wątpliwości. Te słowa płynęły wprost z głębin jego duszy.

Modlitwa była zdecydowana, lecz pokorna, pewna, lecz łagodna, wyczekująca, lecz skromna.

I wtedy to się stało.

Gdy jego modlitwa sięgnęła nieba, na ziemię spadły pierwsze krople deszczu. **Zaległa cisza, zebrany wokół niego tłum wstrzymał oddech.**

Kiedy zaczęło padać, wszyscy zwrócili oczy ku niebu –

tylko głowa Choniego pozostała pochylona.

Ludzie radowali się każdą kroplą,

lecz **Choniemu** nie chodziło o mżawkę.

Wciąż klęcząc w obrębie swego kręgu, podniósł głos, przekrzykując wiwatujący tłum: **Boże, nie o krople się modliłem, ale o prawdziwy deszcz. O taki deszcz, który wypełniłby wodą wszystkie studnie, wszystkie doły i rowy. Wszystkie groty i jaskinie.**

I zaczęła się ulewa, której krople, zdaniem świadków, były wielkości jajek. Padało tak intensywnie, że ludzie musieli natychmiast się schronić.

Choni jednak nie ruszył się z miejsca i wciąż się modlił, pozostając w kręgu nakreślonym na piasku.

Nie o taki deszcz prosiłem Cię, Boże, lecz o taki, który przynosi błogosławieństwo i szczęście.

I wtedy zaczęło padać tak, jak pada w gorące, parne sierpniowe popołudnie: nie za mocno ani nie za słabo, spokojnie i równomiernie.

Każda kropla była widocznym dowodem Bożej łaski.

A gdy krople zraszały skórę zgromadzonych, w ich dusze wsiąkała wiara. Trudno było znaleźć ją w sobie w dzień poprzedzający to wydarzenie.

Lecz tego dnia już nie można było nie wierzyć.

Modlitwę, która ocaliła pokolenie, uznano za jedną z najbardziej znaczących w historii Izraela.

Krąg rysowany na piasku stał się świętym symbolem, a opowiadanie o **Chonim** kreślącym kręgi przetrwało jako świadectwo mocy pojedynczej modlitwy, która zmieniła bieg dziejów.

Śmiałe modlitwy wyrażają chwałę Pana i Pan pochwała śmiałe modlitwy.

Boga nie obrażają nasze największe marzenia czy najgorętsze prośby. Przeciwnie – razi Go wszystko, co jest czymś pomniejszym.

Jeśli nasze modlitwy wydają nam się niemożliwe, to stanowią obrazę dla Boga.

Dlaczego? Dlatego, że nie wymagają boskiej interwencji.

Gdy jednak z wiarą poprosicie Boga, aby Bóg zapanował w Twojej rodzinie, aby mąż, syn, przestał pić, brać narkotyki, aby córka, czy matka powróciła do domu, Aby nastąpiła przemiana, Aby powrócili do Boga – **Bóg Wszechmocny tego dokona. Bóg nie pragnie bardziej niczego, niż dotrzymywać obietnic, odpowiadać na modlitwy, dokonywać cudów i spełniać marzenia. Tym właśnie jest Bóg. I to właśnie robi.**

Najwspanialsze chwile w życiu to te, kiedy ludzka niemoc i Boża wszechmoc nakładają się na siebie – dzieje się to zaś wtedy, gdy nakreślamy krąg wokół rzeczy niemożliwych w naszym życiu, prosząc Boga o interwencję.

Bóg tak często daje nam do pomocy świętych ... Waszej Wspólnocie dał Św. Marcina, Św. Józefa, niesamowitą Marię Magdalenę, i twoich – osobistych świętych patronów – żebyś ich przywołał i wyprasał Boga aby tobie i Waszej Wspólnocie przyniósł błogosławieństwo i szczęście.